

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 16C/288/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316220896
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Fekete
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2019:1316220896.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v konaní pred sudkyňou Mgr. Ivanou Fekete v právnej veci žalobcu: Domov sociálnych služieb a zariadenie pre seniorov Rača, so sídlom Pri vinohradoch 267, 831 06 Bratislava, IČO: 30 804 191, zastúpený: Kolíková & Partners, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Radvanská 21, 811 01 Bratislava, IČO: 47 239 441, proti žalovanej: I. U.Á., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom H. R. XXX, XXX XX T., o zaplatenie 1.254,40 Euro s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu 1.254,40 Euro spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a. od 14.10.2016 až do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Súd žalobcovi priznáva v plnom rozsahu nárok na náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 30.12.2016 sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia istiny 1.254,40 Eur s príslušenstvom, z titulu bezdôvodného obohatenia prijímaním sociálnej služby bez právneho dôvodu (bez zmluvy), vo výške rozdielu medzi úhradou predpokladanou cenovými predpismi pri poskytovaní sociálnej služby podľa zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách v sume 205,73 Euro a zaplatenou sumou žalovanou (143,01 €, 0 € alebo 286,73 €), za obdobie od 01.01.2015 do 31.08.2016.

2. Žalobca uviedol, že na rovnakom skutkovom a právnom základe je vedené na tunajšom súde aj ďalšie konanie pod sp. zn. 7C/270/2013, avšak za iné obdobie, od 10.01.2011 do 31.12.2014, v ktorom súd prvej inštancie vyhovel žalobe a žalovanú zaviazal na úhradu žalovanej sumy rozsudkom zo dňa 24.10.2016. Vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 371 Civilného sporového poriadku rozšírenie žaloby po rozhodnutí súdu prvej inštancie nedovoľuje, žalobca pristúpil k podaniu novej žaloby, založenej na obdobnom skutkovom základe (prijímanie sociálnej služby bez zmluvy) s tým rozdielom, že žaluje iné/nasledujúce obdobie, od 01.01.2015 do 31.08.2016.

3. Skutkovým a právnym základom žaloby bolo, že žalobca je poskytovateľ sociálnej služby podľa § 35 (zariadenie pre seniorov) a podľa § 38 (domov sociálnych služieb) zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách účinného od 01.01.2009 a predtým pôsobil v zmysle predchádzajúcej právnej úpravy podľa zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci ako „Domov dôchodcov“, do ktorého bola žalovaná podľa § 93 ods. 1 písm. a) tohto zákona prijatá na základe rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti zn. SC - 151/1994 zo dňa 23.03.1994. V nadväznosti na zmenu právnej úpravy s účinnosťou od 01.01.2009 (zrušenie zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci, zákonom č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách), žalovaná neuzatvorila so žalobcom zmluvu podľa § 74 zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách (ďalej len „Zákona“), avšak naďalej v zariadení žalobcu prijíma od žalobcu sociálnu službu v rozsahu ubytovanie v období od 01.01.2015 do 31.08.2016. Žalobca uviedol, že podstatnou skutočnosťou v

danom spore je to, že žalovaná prijala sociálnu službu (ubytovanie) od žalobcu v období od 01.01.2015 do 31.08.2016, bez uzavretej zmluvy o poskytovaní sociálnej služby so žalobcom, hoci jediným právnym titulom na prijímanie sociálnej služby je podľa Zákona práve zmluva o poskytovaní sociálnej služby a napokon to, že žalovaná za prijímanie sociálnej služby neuhrádza sumu vo výške stanovenej cenovým predpisom (§ 72 Zákona v spojení so Všeobecne záväzným nariadením BSK č. 31/2009 v znení neskorších predpisov). V zmysle § 15 a nasl. Zákona sa sociálne služby delia na odborné činnosti, obslužné činnosti a ďalšie činnosti, pričom „ubytovanie“, ktoré žalobca žalovanej poskytuje, patrí medzi obslužné činnosti. Podľa § 17 ods. 2 Zákona, ubytovanie podľa odseku 1 je poskytovanie bývania v obytnej miestnosti alebo v jej časti s príslušenstvom, užívanie spoločných priestorov a poskytovanie vecných plnení spojených s ubytovaním alebo poskytnutie prístrešia na účel prenocovania. Žalovaná prijíma 3 zložky ubytovania, a to :

- užíva obytnú miestnosť s príslušenstvom,
- užíva spoločné priestory navrhovateľa (tzn. podľa § 18 ods. 2 písm. e) VZN BSK č. 31/2009 v znení neskorších predpisov, najmä spoločenská miestnosť, jedáleň, chodba, schodište, pivnica, práčovňa a kotolňa) a
- prijíma vecné plnenia spojené s ubytovaním (tzn. podľa § 18 ods. 2 písm. f) VZN BSK č. 31/2009 v znení neskorších predpisov, najmä vykurovanie, dodávka teplej vody, upratovanie spoločných priestorov, užívanie výťahu, dodávka elektrickej energie, dodávka plynu, dodávka vody, odvádzanie odpadových vôd, osvetlenie, kontrola a čistenie komína, odvoz odpadu, odvoz splaškov a čistenie žump a vybavenie zariadenia sociálnych služieb spoločnou televíznou anténou a rozhlasovou anténou a iné služby poskytované zariadením sociálnych služieb).

Žalobca od žalovanej nepožaduje reálnu výšku nákladov, ktoré žalobca vynakladá na ubytovanie žalovaného a žalobca od žalovaného nepožaduje ani úhradu za služby, ktoré žalovaný nevyužíva, akými sú stravovanie a úhrady za úkony služby odkázanosti. Žalobca si uplatňuje len výšku náhrady za ubytovanie, ktorú má platiť ktorýkoľvek iný prijímateľ sociálnej služby v zariadení pre seniorov zriadenom Bratislavským samosprávnym krajom (obvyklá náhrada). Z prehľadu úhrad, ktoré žalobca eviduje v osobnej karte klienta, ktoré mala žalovaná platiť v danom mesiaci podľa cenového predpisu (VZN BSK č. 31/2009 v sume 205,73 EUR mesačne/zelenou farbou) a z prehľadu úhrad, ktoré žalovaná v skutočnosti zaplatila (143,01 €, 0 € alebo 286,73 € mesačne/žltou farbou), vyplýva žalobcom uplatnená výška náhrady za bezdôvodné obohatenie. Žalobca na podporu odôvodnenia nároku, že v prípade poskytovania sociálnej služby bez zmluvy ide o poskytovanie sociálnej služby bez právneho dôvodu, a že v takom prípade vzniká poskytovateľovi (žalobcovi) nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, poukázal na viaceré súdne rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III, ktoré to potvrdili (rozsudok č.k. 44C/184/2013-343 zo dňa 13.04.2015; rozsudok č.k. 45C/249/2013-348 zo dňa 30.06.2015; rozsudok č.k. 21C/271/2013-242 zo dňa 11.12.2015), ako aj list Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 10203/2011-I/26 zo dňa 03.05.2011. Žalobca si zároveň z žalovanej istiny uplatnil úroky z omeškania, od druhého dňa po doručení výzvy žalobcu na plnenie, tzn. od 14.10.2016, s prihliadnutím na § 563 Občianskeho zákonníka.

4. Na preukázanie svojich tvrdení žalobca ako dôkaz predložil listiny : Registračná karta žalobcu, Zriaďovacia listina žalobcu, Rozhodnutie o poskytovaní celoročnej starostlivosti, rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č.k. 7C/270/2013-303 z 24.10.2016, List MPSVaR z 03.05.2011, Osobná karta klienta za roky 2015 a 2016, VZN BSK č. 31/2009 s novelami (č.39/2011, č. 43/2011, č. 6/2014), Výzva na zaplatenie zo dňa 13.10.2016 adresovaná žalovanej s potvrdením o doručení.

5. Súd vo veci vydal dňa 12.04.2017 platobný rozkaz č. k. 16C/288/2016-57, voči ktorému žalovaná podala dňa 23.05.2017 včas odpor s odôvodnením, v ktorom namietala právny základ aj výšku uplatneného nároku žalobcu. Uviedla, že zmluva o poskytovaní sociálnej služby je zmluvou uzatváranou pri obmedzení zmluvnej voľnosti strán Zákonom, ktorý určuje spôsob, formu, obsah a podmienky uzatvárania a určuje, ktoré z podmienok sú stanovené ako kogentné a pri ktorých je možné podmienku dohodou strán stanoviť odchyľne. Esenciálne zmluvné podmienky zmluvy o poskytovaní sociálnej služby určuje Zákon a subsidiárne aj ustanovenia Občianskeho zákonníka. Návrhom zmluvného vzťahu bola žalovaná uvádzaná v omyl v súvislosti s postavením účastníkov, záväznom obsahu zmluvy o sociálnej službe a jej slobodná vôľa bola neprípustne obmedzovaná: a) použitím odtlačku okrúhlej pečiatky so štátnym znakom poskytovateľom na všetkých zmluvných dokumentoch, ktorý je formálnym znakom správneho orgánu, ktorým poskytovateľ nebol a nie je a b) viacerými ustanoveniami "formulárovej" zmluvy, najmä povinnosti prijímateľa uzavrieť dodatok a právom poskytovateľa jednostranne vypovedať zmluvu, ak návrh dodatku predložený poskytovateľom nebude prijímateľom prijatý, poukazujúc na § 53

ods. 1/ a 3/ Občianskeho Zákonníka o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré neboli individuálne dojednané. Namietala, že súd vydaním platobného rozkazu porušil povinnosť vnútroštátneho orgánu členského štátu EÚ aplikujúceho právo na základe čl. 4 ods. 3 Zmluvy o EÚ rešpektovať aj nepriamy účinok práva EÚ tak, aby zabezpečili účinnú súdnu ochranu práv spotrebiteľa podľa úniového právneho poriadku. Namietala, že návrhy zmlúv o poskytovaní sociálnej služby 07/2011/P a 4/2013/P v znení neskorších návrhov dodatkov ako aj návrhu 8/2014/P doručenom dňa 25.07.2014, ktoré žalovaná neprijala, ju zaväzuje k úhrade bez ohľadu na subjektívny limit podľa § 73 ods. 2 a objektívny limit podľa § 72 ods. 2 Zákona. Na vymáhanie nesplatennej časti úhrady je povinný poskytovateľ a jeho zriaďovateľ na postup vymáhania podľa § 73 ods. 10 a nasledujúcich Zákona. Namietala tiež, že žaloba je bez riadneho odôvodnenia titulu a nepostačujú rozsudky právoplatné v prvej inštancii, aj keď vo vecne a právne rovnakej veci (verejný poskytovateľ sociálnej služby a prijímateľ), ktoré nie sú judikátom, keď v jednej veci vedenej na tomto súde je vydaný aj neprávoplatný rozsudok č.k. 15C 182/2013-157 zo dňa 10.06.2016, ktorým bola identická žaloba zamietnutá. Žaloba je bez riadneho odôvodnenia kauzy, nakoľko žalobca vôbec neuviedol, akým spôsobom vyčísluje dlžnú sumu a neuvádza postup vyčíslenia obvyklej úhrady za sociálnu službu poskytovanú žalobcom v zariadení sociálnej služby podľa § 35 Zákona, záväzným postupom v súlade so všeobecne záväzným nariadením, (VZN), na ktoré sa odvoláva a nepostačuje fikcia vychádzajúca zo všeobecného odkazu na VZN zriaďovateľa a z „osobnej karty klienta“ s údajmi o niektorých úhradách určených žalobcom za činnosti a súm zaplatených žalovanou. Žalovaná uviedla, že výšku „obvyklej úhrady za ubytovanie“ v zariadeniach sociálnej služby na dvoch miestach podľa § 35 Zákona udáva žalobca na základe rozhodnutia svojho zriaďovateľa mimo jeho zákonom stanovenú kompetenciu podľa § 81 písm. d) v spojení s i) na základe dispozitívne stanoveného oprávnenia podľa § 81 písm. g) v spojení s j). V inej časti odporu žalovaná v tejto súvislosti namietala, že žalobca nepredložil ani postup ani obsah určenia sumy úhrady a jej platenia podľa § 72 v súbehu s § 73 Zákona v žalovanou neprijatých návrhoch; výpočet neuvádza ani podľa § 74 ods. 7 písm. h) a preto je sumárna pohľadávka nepreskúmateľná a poukazuje na výpočet sumy úhrady za sociálnu službu po uplatnení § 73 ods. 2 a 7, § 74 ods. 7 písm. i) Zákona, ktorý určuje postup pri vymáhaní pohľadávok podľa § 73 ods.10 a nasl., z relevantnej výšky príjmu (§ 72a, § 73 ods. 1 až 8) a majetku prijímateľa (§ 72 ods. 10 a nasl. Zákona). Ďalej namietala vecnú aktívnu legitímáciu žalobcu, ktorá patrí výhradnému vlastníkovi úhrad za sociálnu službu poskytovanú žalobcom, tzn. že škoda by vznikla zriaďovateľovi verejného poskytovateľa krátením plánovanej príjmovej časti rozpočtu vyššieho územného celku Bratislavský samosprávny kraj (BSK) a generálny odkaz analógia juris na správu majetku štátu neobstojí pred lex specialis derogat legi priori. Žalovaná namietala, že žalobca nie je oprávnený si uplatňovať príslušenstvo istiny - úroky z omeškania podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, nakoľko vymáhaný rozdiel medzi platbami a požadovanou úhradou je na základe Zákona patriaceho do oblasti práva sociálneho zabezpečenia a nie je záväzkom žalovanej podľa občianskeho práva a preto je aplikácia § 517 Občianskeho zákonníka nedôvodná. Ako nepreskúmateľný žalovaná namietala aj výrok o trovách konania vo výške 75 Euro. K tvrdeniu žalobcu, že si voči žalovanej uplatňuje len obvyklú úhradu, stanovenú cenovým predpisom za ubytovanie, ktorú má platiť ktorýkoľvek iný prijímateľ sociálnej služby v zariadení pre seniorov zriadenom BSK uviedla, že nemôže byť obvyklou cenou taká, ktorá zakladá porušenie Antidiskriminačného zákona. V zmysle dôkaznej povinnosti žalobcu, žalovaná navrhla vykonať dokazovanie o splnení povinnosti žalobcu uzavrieť Zmluvu o poskytovaní sociálnej služby s cieľom preukázania súladu úplného znenia so záväznými ustanoveniami zákona ako aj aplikácie ochrany na základe ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a predložiť návrhy Zmlúv o poskytovaní sociálnej služby 4/2013/P v znení neskorších návrhov dodatkov a návrhu 8/2014/P; predložiť Ekonomicky oprávnené náklady (ďalej len „EON“), za roky 2015 až 2016 na poskytovanú službu v Zariadení pre seniorov, Pri vinohradoch 267, 831 06 Bratislava (ZPS), a to v členení na službu podľa § 35 ods. 1 písm. a) a službu podľa § 35 ods. 1. písm. b), s vyčíslením zložiek v štruktúre a rozsahu podľa § 16 až § 18 Zákona; predložiť náklady na prevádzku dvoch budov slúžiacich ZPS - na adrese Pri vinohradoch 267 za roky 2015 až 2016 rozpísané v štruktúre podľa § 72, odst. 5.; predložiť Zriaďovaciu listinu č. 012/2009 zo dňa 22.6.2009 v znení neskorších zmien a doplnení účinných v žalovanom období; Internú smernicu č. 44 z júla 2011 úč. od 01.07.2011 a aktualizovanú s účinnosťou od 27.06.2013 s názvom „Postupy pri triedení účtovných položiek finančnej hodnoty nákladov organizácie v zmysle pokynu BSK v účtovných dokladoch“, ktorej cieľom je podľa čl. 1 bod 2. triediť účtovné operácie organizácie na ekonomicky oprávnené náklady, ekonomicky neoprávnené náklady a rozčleniť ich podľa typu a druhu sociálnej služby.“ Je priamym dôkazom, že EON určuje žalobca výpočtom z celkových nákladov zistených na základe prvotných účtovných dokladov za celú organizáciu (žalobca) bez ohľadu na skutočnosť za použitia neodôvodnenej hypotézy, že EON sú rovnaké pre pobytovú celoročnú sociálnu

službu podľa § 35 ako aj podľa § 38 Zákona (na kapacitnú jednotku zariadení); predložiť vyčíslenia stanovené v § 74 ods. 7 písm. h) v spojení s ods.8 a písm. i), 1) Zákona; metodický pokyn odborného útvaru zriaďovateľa zodpovedajúceho za oblasť sociálnych služieb k postupu pre vyčíslenie úhrady za ubytovanie podľa § 30 VZN č. 31/2009 v znení VZN 39/2010 postupom v súlade s ods. 2 § 30 VZN 31/2009 v sadzbe podľa § 30 ods. 3 VZN č. 39/2010 upravený v zmysle ustanovení § 30 ods. 6. písm. a), d) a ods. 7 a s použitím limitu podľa § 30 ods. 3 v znení VZN 43/2011; sprievodnú - predkladaciu správu predloženú schvaľujúcemu orgánu zriaďovateľa žalobcu pri návrhu na zmeny a doplnky VZN 31/2009 zo dňa 24. júna 2011 („Návrh Všeobecne záväzného nariadenia BSK, ktorým sa mení VZN č. 31/2009 zo dňa 17.06.2009 o bližších podmienkach poskytovania sociálnych služieb, o spôsobe určenia úhrady, výške úhrady a spôsobe platenia úhrady za sociálne služby, ktoré sú poskytované zariadeniami sociálnych služieb v zriaďovateľskej pôsobnosti Bratislavského samosprávneho kraja v znení VZN č. 35/2010 zo dňa 23.07.2010, v znení VZN č. 39/2010 zo dňa 15. 12. 2010.“). Napokon navrhla dokazovať o uplatnení ochrany nedotknuteľnej časti príjmu žalovanej v súlade s § 73 Zákona; o výdavkoch žalovaného spojených so zabezpečením činnosti podľa § 35 ods.2 písm. a) bod 4, 6, 7, žalobcom neposkytovaných; podľa štatistický údajov uvedených pre jednočlennú domácnosť dôchodcu v publikácii Štatistického úradu SR „Výdavky a príjmy súkromných domácností v SR“ pre r. 2014, (ak budú k dispozícii prípadne aj 2015 a 2016). Napokon namietala, že žalobca vo výpočte úhrady neuviedol, niektoré položky obslužných činností podľa § 17 Zákona, ktoré musia byť tiež pre subjektivizáciu započítané v sume v akej sa skutočne poskytovateľom určujú.

6. Žalobca v následnom písomnom vyjadrení zo dňa 24.01.2018 poukázal na ďalšie právoplatné rozsudky odvolacieho, Krajského súdu v Bratislave, v obdobných veciach (rozsudok sp. zn. 9Co/460/2015 zo dňa 26.10.2017 a rozsudok sp. zn. 5Co/494/2015 zo dňa 13.12.2016) a vo vzťahu k spornej veci, z nich plynúce nasledovné zásadné právne závery:

Výška úhrady sa neurčuje dohodou, ale vyplýva z VZN BSK č. 31/2009 v znení neskorších predpisov „Výška úhrady za sociálnu službu, ktorú je prijímateľ povinný platiť, vyplýva zo zmluvy o poskytovaní sociálnej služby. Nie je však určovaná dohodou medzi účastníkmi, výška úhrady je ... určená poskytovateľom sociálnej služby. Ten je v zmysle § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách pri jej určovaní viazaný všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku... V prípade, že poskytovateľ zmení výšku úhrady za sociálnu službu v súlade s § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách, vzniká poskytovateľovi a prijímateľovi sociálnej služby povinnosť uzatvoriť dodatok k zmluve o poskytovaní sociálnej služby, ktorá vyplýva z § 74 ods. 12 zákona o sociálnych službách. Na základe takto uzavretého dodatku k zmluve je potom prijímateľ sociálnej služby povinný platiť zmenenú výšku úhrady za sociálnu službu.“ (odsek 42. rozsudku KS BA sp. zn. 9Co/460/2015).

Prijímateľ je povinný uzatvoriť dodatok k zmluve, ak sa mení výška úhrady.

„Žalobca ... predložil žalovanej ako prijímateľovi návrhy dodatkov k zmluve o poskytovaní sociálnej služby, obsahujúce novostanovenú výšku úhrady. Žalovaná si svoju povinnosť uzatvoriť predmetné dodatky vyplývajúcej jej z § 72 ods. 2 zákona o sociálnych službách nespĺnila.“ (odsek 43. rozsudku KS BA sp. zn. 9Co/460/2015)

Neuzatvorenie dodatku v prípade, ak sa mení výška úhrady, a neplatenie takto zvýšenej úhrady za súčasného prijímania sociálnej služby predstavuje bezdôvodného obohatenie prijímateľa.

„... na strane žalovanej vznikol majetkový prospech, keď prijímala sociálnu službu v plnom rozsahu, ale zo svojho majetku platila za poskytovanie sociálnej služby menšiu sumu, než by bola výška úhrady za sociálnu službu vyplývajúca zo všeobecne záväzného nariadenia BSK č. 31/2009, pokrytie nákladov za poskytovanie sociálnej služby preto zostalo čiastočne na žalobcovi. Z uvedeného dôvodu sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu.“ (odsek 44. rozsudku KS BA sp. zn. 9Co/460/2015)

Z hľadiska zákonnej úpravy nie sú ďalšie náklady (elektrina, strava a pod.) významné pri určovaní povinného minimálneho zostatku a takýto postup poskytovateľa je v súlade s dobrými mravmi

„Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné v súvislosti s argumentáciou žalovanej týkajúcej sa výšky povinného minimálneho zostatku uviesť, že do jeho výpočtu nevstupujú náklady na elektrinu a stravu, na ktoré žalovaná poukazovala... Postup žalobcu ako poskytovateľa sociálnej služby, pokiaľ bol súladný s § 73 ods. 2 zákona o sociálnych službách, nemožno považovať za rozporný s dobrými mravmi, ako to namietala žalovaná.“ (odsek 51. rozsudku KS BA sp. zn. 9Co/460/2015)

Zmluva o sociálnej službe, kde je poskytovateľom verejný poskytovateľ zriadený obcou alebo vyšším územným celkom, nie je spotrebiteľskou zmluvou

„V posudzovanej veci je žalobca právnickou osobou, ktorý má povahu verejnoprávneho subjektu zriadeného vyšším územným celkom, ktoré predmetom činnosti je poskytovanie sociálnych služieb podľa § 2 ods. 1 zákona o sociálnych službách. Žiadnu z činností vykonávaných žalobcom ... nemožno

považovať za výkon obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, resp. za akúkoľvek komerčnú aktivitu.... O výkone podnikateľskej činnosti by bolo možné hovoriť iba pri neverejných poskytovateľoch sociálnych služieb... Za takéhoto skutkového stavu, keď žalobca nespĺňa definíciu dodávateľa, nemožno zmluvu uzavretú medzi stranami sporu považovať za spotrebiteľskú.“ (odsek 55. a 56. rozsudku KS BA sp. zn. 9Co/460/2015).

V súdnom konaní nebolo preukázané, že by DSS a ZpS Rača nesprávne vykazoval EON a pokiaľ by tomu tak bolo, tak nesprávne vykázaný EON má vplyv na výšku úhrady len vtedy, ak by bol nižší ako určená výška úhrady, čo v danom prípade nemožno rozumne predpokladať. Názor prijímateľa sociálnej služby, že EON sa má vypočítavať zvlášť na každú prevádzku nemá oporu v žiadnom právnom predpise a v situácii ak jedno zariadenie poskytuje viacero sociálnych služieb, dochádza k zdieľaniu určitých činností a potom je prijateľné, že náklady na jednotlivé sociálne služby sú rozpočítavané podľa určitých pravidiel a nie sú presne zmerateľné na danú službu.

„... odvolací súd považuje návrh žalovanej na nariadenie znaleckého dokazovania vo vyššie uvedenom smere za účelový a nemajúci význam pre rozhodnutie vo veci. Na to, aby mohla mať výška ekonomicky oprávnených nákladov vplyv na úhrady žalovanej, by bolo potrebné, aby tieto boli nižšie než výška úhrady, na ktorú by žalovaná bola povinná v zmysle neuzatvorených dodatkov k zmluve, resp. v zmysle všeobecne záväzného nariadenia BSK č. 31/2009. Aj keby žalobca nevykazoval ekonomicky oprávnené náklady úplne správne (čo preukázané nebolo), nie je možné rozumne predpokladať takú odchýlku, ktorá by mala za následok čo i len ich priblíženie k výške úhrady žalovanej za sociálne služby. Tento názor potvrdzuje aj porovnanie s ekonomicky oprávnenými nákladmi iných poskytovateľov sociálnych služieb, ktoré sú v zásade v obdobnej výške. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovanej, že ekonomicky oprávnené náklady by sa mali vykazovať na určitú sociálnu službu a navyše vždy vo vzťahu k určitej prevádzke žalobcu, takýto spôsob ich určovania zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva... Za účelné a vhodné zlúčenie je možné považovať spojenie zariadenia pre seniorov a domova sociálnych služieb. Je zrejmé, že pri takomto zákonom dovolenom zlúčení bude nevyhnutne dochádzať k zdieľaniu určitých činností a nákladov, pričom nie všetky je možné s dokonalou presnosťou vykázať pre danú sociálnu službu...“ (odsek 57. rozsudku KS BA sp. zn. 9Co/460/2015).

Pre výšku úhrady v DSS a ZpS Rača je relevantné VZN BSK ako jeho zriaďovateľa a nie VZN Hlavného mesta SR Bratislavy

„Zjavne neopodstatneným je tiež názor žalovanej, podľa ktorého by sa výška úhrady za poskytovanie sociálnych služieb na území Hlavného mesta SR Bratislavy mala spravovať všeobecne záväzným nariadením mesta a nie Bratislavského samosprávneho kraja... Logickým výkladom § 72 ods. 2 zákona o sociálnych služieb možno jednoznačne dospieť k záveru, že suma úhrady za sociálnu službu je určovaná poskytovateľom v zriaďovateľskej pôsobnosti vyššieho územného celku v súlade so všeobecne záväzným nariadením tohto vyššieho územného celku.“ (odsek 58. rozsudku KS BA sp. zn. 9Co/460/2015).

„Súd sa nestotožnil s názorom odporkyne, že ekonomicky oprávnené náklady sa majú vyčísl'ovať na každé zariadenie sociálnej služby (ZpS Podbrezovská 28, ZpS na ul. Pri vinohradoch 267, DSS na ul. Podbrezovská 28, DSS na ul. Strelková 2/, teda podľa jednotlivých budov.“ (odsek 17. rozsudku OS BA III č.k. 45C/233/2013-288 zo dňa 20.05.2015)

„Súd sa nestotožnil ani s tvrdením odporkyne o rozlišovaní zariadenia na ZpS na ul. Podbrezovská podľa § 35 ods. 1 písm. a/ cit. zák., ide o prijímateľov odkázaných na sociálnu službu a na ZpS na ul. Pri vinohradoch a podľa § 35 ods. 1 písm. b/ cit. zák., ide o prijímateľov ktorí prijímajú sociálnu službu z iných vážnych dôvodov.“ (odsek 17 rozsudku OS BA III č.k. 45C/233/2013-288 zo dňa 20.05.2015)

Prijímanie sociálnej služby bez uzatvorenej zmluvy o poskytovaní sociálnej služby je pobytom v zariadení bez právneho dôvodu

„V zmysle znenia prechodných ustanovení súd dospel k záveru, že odporcovi zanikol právny titul na poberanie v predmetnej sociálnej službe dňom právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti MAGS OSV 53625/2010 - 324267/1333 zo dňa 25.11. 2010 (právoplatné od 10.01.2011), t. j. dňa 10.01.2011, pričom napriek tomu, že prejavil vôľu zotrvať v zariadení navrhovateľa (t. j. naďalej prijímať sociálnu službu v rozsahu ako ju poberá na základe predchádzajúceho rozhodnutia), ďalší jeho pobyt je už bez právneho dôvodu, keďže a neuzavrel zmluvu s navrhovateľom o poskytovaní sociálnej služby, ktorá je podľa zák. č. 448/2008 Z.z. už jediným právnym titulom na poskytovanie sociálnej služby.“ (odsek 17. rozsudku KS BA sp. zn. 5Co/494/2015)

Poskytovanie sociálnej služby na základe rozhodnutia podľa predchádzajúcej právnej úpravy je časovo obmedzené, na preklopenie prechodného obdobia novej právnej úpravy v zákone o sociálnych službách „Súd sa stotožnil s právnym názorom navrhovateľa a má zato, že zák. č. 448/2008 Z.z. zabezpečuje prechodnými ustanoveniami kontinuitu poskytovania sociálnych služieb seniorov tým, že seniori, ktorí

prijímali sociálnu službu pred 01.01.2009 sa považujú za odkázaných minimálne v takom stupni, aký je potrebný na poskytovanie sociálnej služby v zariadení pre seniorov (tzv. fikcia odkázanosti) a možnosťou seniora uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb a povinnosťou poskytovateľa uzavrieť zmluvu. Poskytovanie sociálnej služby bez zmluvy bolo na preklopenie tohto obdobia a preto bolo časovo obmedzené do právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti.“ (odsek 19. rozsudku KS BA sp. zn. 5Co/494/2015)

Náklady na sociálnu službu v zariadení pre seniorov nemožno porovnávať a redukovať na náklady obyčajného bývania (nájom)

„Súd má za to, že nemožno zredukovať ekonomicky oprávnené náklady navrhovateľa len na náklady spojené s prevádzkou budov a teda len na ubytovanie, nakoľko ako vyplynulo z dokazovania, sociálna služba, ktorú odporca poberá od navrhovateľa zahŕňa aj poskytovanie starostlivosti o klientov zariadenia od rána do večera - kontrola, či klient ráno vyvesil štítok (že sa v poriadku zobudil), služby vrátnika, údržbára, prítomnosť sociálnych sestier, služby pokladníčky, ktorej klienti platia za úhradu, zamestnanci ekonomického úseku, riaditeľ . Z týchto dôvodov nemožno predpokladané náklady nájomného bývania porovnávať s ekonomicky oprávnenými nákladmi na sociálnu službu a súd dospel k záveru, že výška bezdôvodného obohatenia v podobe úhrady, ktorá vychádza z ustanovenia § 72 ods. 2 zákona 448/2008 Z.z. je odôvodnená.“ (odsek 19. rozsudku KS BA sp. zn. 5Co/494/2015)

S pobytom v DSS a ZpS Rača je spojená povinnosť prijímateľa platiť sumu úhrady podľa VZN BSK č. 31/2009 v znení neskorších predpisov

Ak „...odporca chce zotrvať naďalej v zariadení navrhovateľa a poberať od neho sociálnu službu, je povinný hradiť úhradu vo výške ako ju dôkazne preukázal.“ (odsek 20. rozsudku KS BA sp. zn. 5Co/494/2015).

Žalobca podaním zo dňa 05.02.2018 predložil informáciu o ekonomicky oprávnených nákladoch žalobcu (EON) za obdobie rokov 2011 až 2016, pre dva druhy poskytovaných sociálnych služieb - zariadenie pre seniorov (ZpS) a domov sociálnej služby (DSS) v nasledovnej tabuľke :

EON	2011	2012	2013	2014	2015	2016
ZpS	525,59 €	531,83 €	533,67 €	520,23 €	573,70 €	723,77 €
DSS	790,58 €	805,51 €	771,28 €	768,46 €	1047,29 €	1067,75 €

Zároveň pre porovnanie žalobca hospodárnosti predložil žalobca výšku EON v roku 2015 v obdobných zaradeniach na území iných samosprávnych krajoch v rámci Slovenskej republiky, z ktorého vyplýva, že žalobca hospodáril v roku 2015 s nižšími nákladmi (573,70 EUR) ako sú priemerné náklady porovnateľných zariadení v iných samosprávnych krajoch (622,45 EUR).

7. Žalovaná v následnom písomnom vyjadrení zo dňa 21.03.2018 (zjavne identickom v ako v iných obdobných sporoch vedených na tunajšom súde) uviedla, že nesúhlasí s právnymi závermi súdov oboch inštancií v obdobných sporoch, na ktoré poukázal žalobca a poukázala na rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10.06.2016, sp.zn. 15C/182/2003-157, ktorým obdobný návrh súd prvej inštancie zamietol a vec je predmetom odvolacieho konania. Uviedla, že aj voči rozsudku z 24.10.2016, sp. zn. 7C/270/2013-303, ktorým bola žalovaná zaviazaná z rovnakého titulu na zaplatenie bezdôvodného obohatenia prijímaním sociálnej služby bez právneho dôvodu za predchádzajúce obdobie 10.01.2011 do 31.12.2014 podala odvolanie a rovnako sa vedú odvolacie konania aj v ďalších obdobných veciach s ochranou podľa § 106 ods. 5 a 6 Zákona. Ohľadom citovaných záverov odvolacích súdov namietala absenciu dôkazov o tvrdeniach žalobcu, ktoré podľa žalovanej nemá povinnosť vyvracať dôkazmi o ich nepravdivosti a právnej irelevantnosti a závery odvolacích súdov v týchto obdobných veciach považoval za nesprávne, podľa žalobkyne nepreskúmateľné, príp. založené na nesprávnych vecných zisteniach. Argumentovala, že nepostačuje odkaz na zákonné ustanovenie o zmluvnej povinnosti poskytovateľa a prijímateľa sociálnej služby uzatvoriť dodatok k zmluve, pričom touto vzájomnou povinnosťou nemôže byť dotknuté právo namietat', resp. neprijat' ustanovenia zmluvy. Poukazovala, že výdavky sociálnych služieb sú hrazené z výdavkového rozpočtu zriaďovateľa a ak sa žalovaná bezdôvodne obohatí, tak len vo výške výdavkov, ktoré žalobca skutočne vynaložil po odrátení úhrad zaplatených žalovanou. V danom prípade sú to výdavky skutočne vynaložené na ubytovanie v ZpS Pri Vinohradoch 267. Napokon žalovaná nesúhlasila s doplnením tvrdení o výške ekonomických oprávnených nákladov (EON), ktoré žalobca vyčíslil pre roky 2011 až 2016 tým, že pre je potrebné predložiť výdavky rozčlenené v súlade s ustanovením § 72 ods. 5 veta prvá Zákona a tiež rozčlenenie na ZpS Pri Vinohradoch 267 a na ZpS Podbrezovská, v ktorých sa neposkytujú identické činnosti s poukazom na Smernicu č. 44/2011 z júla 2011.

8. Žalovaná s vyjadrením zároveň predložila listinné dôkazy a to : Info o počte osôb v stupňoch odkázanosti k 31.08.2014, list výboru samosprávy ZpS z 09.03.2011, ekonomicky oprávnené náklady

- DSS a ZpS Rača za rok 2010, list riaditeľa DSS a ZpS Rača z 19.06.2013, rozpis ekonomicky oprávnených nákladov za rok 2010 DSS a ZpS Rača za rok 2010 zo dňa 02.06.2011

9. Právny zástupca žalobcu sa v ďalšom písomnom vyjadrení k novým tvrdeniam a dôkazom žalovanej uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 15C 182/2016-157 zo dňa 10.06.2016 nie je doposiaľ právoplatný, nakoľko proti nemu žalobca podal odvolanie a vlastná argumentácia a úvahy súdu, obsiahnutá v odsekoch 38. a 39. rozsudku, nemajú zjavne žiadnu zákonnú oporu a javí sa, že ide o excesívne a svojvoľné rozhodnutie, v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou súdu prvej inštancie. Ohľadom vplyvu Smernice č. 44/2011 na správnosť vykazovania EON žalobcom, ktorú žalovaná však súdu v konaní nepredložila, žalobca uviedol, že žiadnym spôsobom nespochybňuje správnosť výpočtu EON, poukazujúc aj na závery Krajského súdu v Bratislave pri posudzovaní predmetnej smernice, ktorý dospel k záveru: „Nesprávnosť vykazovania ekonomicky oprávnených nákladov nevyplýva ani z dôkazu predloženého žalovanou v odvolacom konaní - Smernice č. 44/2011 Triedenie účtovných položiek v podmienkach Domova sociálnych služieb a zariadenia pre seniorov Rača.“ odsek 57. rozsudku č. k. 9Co 460/2015-392 zo dňa 26.10.2017).

10. Súd v rámci postupu podľa § 177 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nariadil vo veci viacero pojednávaní, na ktoré sa žalovaná opakovane zo zdravotných dôvodov nedostavila a boli odročené bez prejednaní veci na základe jej včasného ospravedlnenia, zdokladovania dôvodu a žiadosti o odročenie pojednávania v zmysle § 183 CSP s tým, že nesúhlasí s prejednaním veci v jej neprítomnosti, nakoľko sa chce aj osobne vyjadriť. Predložila súdu potvrdenie o neurológa, vydané na žiadosť žalovanej dňa 09.02.2018 a 16.04.2018, že sa nemôže zúčastniť pojednávania. Súd preto žalovanú poučil o možnosti zastúpenia v spore (§ 89, § 90 CSP) a zároveň prešetril zdravotné dôvody žalovanej u jej ošetrojúcej lekárky (§ 190 CSP). Z písomného vyjadrenia lekárky E.. A. O., neurológa, Neuroll s.r.o. z 09.05.2018 a 07.09.2018, lekárskeho správ E.. L. Š., gynekológ z 04.06.2018 a 05.06.2018 vplývalo, že žalovanej jej dlhodobý nepriaznivý zdravotný stav bez možnosti zlepšenia, bráni zúčastniť sa súdneho pojednávania. Žalobkyňa dňa 02.11.2018 žiadala odročiť pojednávanie aj z dôvodu, že podala žiadosť CPP SR o bezplatnú právnu pomoc, pričom z oznámenia CPP v Bratislave zo dňa 04.12.2018 vyplývalo, že túto žiadosť žalobkyňa podala až 06.11.2018, bez predloženia všetkých dokladov potrebných na jej posúdenie a preto centrum správne konanie prerušilo. Podaním z 01.04.2019 žalobkyňa na základe výzvy súdu oznámila, že dňa 01.02.2019 jej bolo doručené rozhodnutie o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci, proti ktorému podala na príslušný súd správnu žalobu a deklarovala, že nemá prostriedky na platenie výdavkov na právnu pomoc vo viacerých súdnych sporoch.

11. Za daných okolností, keď sa žalovaná z dôležitého zdravotného dôvodu nemohla zúčastniť pojednávania, nevyužila sama možnosť napriek poučeniu súdom zvoliť si vhodného zástupcu v danom konaní (§ 89 a nasl. CSP), nebola jej pre nesplnenie požadovaných predpokladov poskytnutá bezplatná právna pomoc Centrom právnej pomoci, pričom žalovaná nesúhlasila s prejednaním veci v jej neprítomnosti, súd pri absencii iného procesného postupu v takomto prípade (nie sú dané predpoklady na postup podľa § 61, § 68 a § 69 CSP), postupoval podľa § 195 ods. 3 Civilného sporového poriadku a uznesením z 18.07.2018, č.k. 16C/288/2016-202 nariadil výsluch žalobkyne a uložil jej, aby sa ku konkrétnym rozhodným tvrdeniam vyjadrila písomne (vlastnoručne, čitateľne), uviedla vlastné tvrdenia, zodpovedala položené otázky a označila alebo predložila dôkazy sporných tvrdení. Súd ju zároveň poučil, že pokiaľ nepredloží svoju písomnú výpoveď a ani sa na ďalšie pojednávanie nedostaví osobne a ani nesplnomocní zástupcu, súd bude konať ďalej a vec prejedná a rozhodne aj v neprítomnosti žalovanej. Súd daný postup zvolil z dôvodu hospodárnosti konania a vzhľadom aj na vek a preukázaný zdravotný stav žalovanej, ktorý jej opakovane neumožnil zúčastniť sa pojednávaniu. Súd vyhádza aj z toho, že o základe žalovaného nároku (totožnom nároku za iné - predchádzajúce obdobie) bolo už v inom konaní a po vykonanom dokazovaní za účasti žalovanej rozhodnuté (OS Bratislava III. sp. zn. 7C/270/2013), pričom žalovaná neuviedla žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý si neustanovila ako zástupcu inú fyzickú osobu, ktorá by mohla v konaní hájiť jej záujmy a len deklarovala, že chce byť vo veci vypočutá, pričom to jej objektívny zdravotný stav neumožňoval, navyše jej písomné podania neobsahovali sporné skutkové tvrdenia ale najmä obsahlu právnu argumentáciu, odlišné závery nesporných skutkových okolností, ktoré evidentne vzhľadom na vek, zdravotný stav, písmo (podpis) nepísala žalovaná ale iná, zrejme žalovanou poverená osoba, ktorá bola oboznámená s problematikou a mohla by prípadne žalovanú zastupovať aj pred súdom. Preto súd prístup žalovanej hodnotil ako procesnú obštrukciu a uvedené dôvody, ako dôvody pre zvolený, výnimočný postup podľa § 195 ods.

3 CSP v spojení s § 180 CSP z dôvodu procesnej hospodárnosti. O tejto skutočnosti a zvolenom procesnom postupe súd žalovanú upovedomil písomne, listom zo dňa 10.04.2019, ktorý žalovaná prevzala dňa 30.04.2019.

12. Súd za tohto stavu vec prejednal na pojednávaní, pričom vypočul advokáta žalobcu, oboznámil sa s písomnými vyjadreniami strán sporu, vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi (odsek 4. a 9.), písomnou výpoveďou žalovanej z 30.08.2018 (čl. 207), na základe ktorého mal za preukázané rozhodné skutkové zistenia z ktorých vychádzal pri právnom posúdení spornej veci.

13. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 30.08.2018, na základe uznesenia z 18.07.2018, č.k. 16C/288/2016-202, podľa § 195 ods. 3 Civilného sporového poriadku potvrdila, že neakceptovala žiadny zo žalobcom predložených návrhov zmlúv o poskytovaní sociálnych služieb, konkrétne č. 7/2001/P s dodatkom č. 1/2011/P a č. 2/2011/P; návrh zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb č. 4/2013/P a návrh zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb č. 8/2014/P a potvrdila, že doposiaľ so žalobcom zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb neuzatvorila. Súčasne to nepovažuje za dôkaz, že nemá záujem uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa § 35 Zákona 448/2008 Z.z. v zariadení sociálnej služby ZpS Pri vinohradoch 267, Bratislava a ani to, žalobca jej predložil viaceré návrhy nedokazuje, že ich obsah spĺňa zákonné požiadavky, vrátane určenia sumy úhrady. Potvrdila, že v období od 01.01.2015 do 31.08.2016 a naďalej, bola ubytovaná v zariadení žalobcu na adrese Pri Vinohradoch 267, v bytovej jednotke č. 122, kde prijíma od žalobcu ubytovanie s celoročným pobytom, pričom upratovanie využívala iba v prípade jeho vnútenia zamestnancami a iné činnosti neprijímala. Za poskytované ubytovanie v tomto období od 01.01.2015 do 31.08.2016 žalobcovi platila úhradu vo výške určenej právnym predchodcom žalobcu rozhodnutím DD446/03/04 zo dňa 21.07.2009. Žalobkyňa doplnila, že v súčasnosti sa na návrh žalobcu vedie na tunajšom súde konanie na vypratanie nehnuteľnosti slúžiacej na bývanie pod sp.zn. 61C 60/2017. Zároveň navrhla, aby súd žalobcovi uložil v tomto konaní povinnosť dôkazne preukázať splnenie povinnosti podľa § 106 ods. 7 Zákona, podmienky pre aplikáciu § 73 Zákona, tzn. ekvivalentnosť sumy úhrady, ktorá je za sociálnu službu pozostávajúcu z viacerých činností a úhrady len za jedinú činnosť, súlad určenia úhrady za ubytovanie v predložených návrhoch zmlúv s príslušným všeobecne záväzným predpisom, výšku ekonomicky oprávnených nákladov vynaložených na poskytovanie sociálnej služby v ZSS Pri Vinohradoch 267 (§ 35 Zákona) v členení podľa § 72 ods. 5 Zákona a napokon tvrdenie o strate práva na prijímanie sociálnej služby žalovanou v rozsahu, v akom ju poskytoval právny predchodca žalobcu do 31.12.2008.

14. V záverečnom vyjadrení žalobca ešte k dokazovaniu a právnej stránke veci zhrnul, že žalobca si voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.254,40 EUR s príslušenstvom uplatňuje titulom prijímania sociálnej služby od žalobcu v období od 01.01.2015 do 31.08.2016 bez právneho titulu a to v rozsahu obslužnej činnosti ubytovania v bytovej jednotke u žalobcu č. 122, ktorú žalovaná užívala sama a poskytovanej celoročnou pobytovou formou, podľa ustanovenia § 35 ods. 2 písm. a) bod 4. v spojení s § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnych službách“). Za uvedenú službu žalovaná neplatila adekvátnu úhradu podľa § 72 ods. 1 a 2 Zákona o sociálnych službách v spojení VZN Bratislavského samosprávneho kraja č. 31/2009 v znení VZN BSK č. 35/2010, 39/2010, 43/2011, 6/2014 (ďalej len „VZN BSK č. 31/2009 v z.n.p.“; príloha č. 8 žaloby). Bytová jednotka č. 122 v zariadení pre seniorov, ktorú užíva žalovaná celoročne sama s podlahovou plochou 38,97m² (21,57m² podlahová plocha obytnej miestnosti a 17,40 m² podlahová plocha príslušenstva), je vybavená meracím zariadením a v žalovanom období predstavovala úhrada za sociálnu službu 205,73 euro, pričom rozmery bytovej jednotky a spôsob výpočtu boli konkretizované v návrhoch zmlúv, ktoré žalovaná neakceptovala. Poukázal na to, že rozdiel medzi úhradou za sociálnu službu podľa návrhu zmluvy č. 4/2013/P (204,90 €) a návrhu zmluvy č. 8/2014/P (čl. VII bod 3. písm. b) prvá odrážka - 205,73 €) predstavuje zmena koeficientu pre výpočet mesačnej úhrady podľa ustanovenia § 34 ods. 1 písm. a) VZN BSK č. 31/2009 v z.n. p. z 30- násobku dennej sadzby na 31-násobok dennej sadzby. Žalovaná v žalovanom období platila len 143,01 euro/ mesačne a rozdiel medzi úhradou za sociálnu službu vypočítanou podľa cenového predpisu (205,73 euro/ mesačne) a skutočnými úhradami žalovanej (143,01 euro/ mesačne) predstavuje v súhrne výšku požadovaného bezdôvodného obohatenia (spôsob výpočtu bezdôvodného obohatenia: (20x205,73€)-(20x143,01€)=1.254,40 €). Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že právnym titulom na prijímanie sociálnej služby je rozhodnutie č. SC-151/94 zo dňa 23.03.1994 a poukázal na to, že s účinnosťou od 01.01.2009 došlo k zrušeniu zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci účinného do 31.12.2008 a

podľa prechodného ustanovenia § 106 ods. 7 zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách, sa v prechodnom období sociálne služby prijímateľovi poskytujú podľa zákona č. 195/1998 Z. z. účinného do 31.12.2008, len do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu a uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb, ktorá je jediným právnym titulom na prijímanie sociálnej služby podľa § 74 zákona o sociálnych službách. Zákon druhej vete citovaného § 106 ods. 7 ukladá poskytovateľovi sociálnych služieb povinnosť uzavrieť zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb, avšak prijímateľ sociálnej služby, nemá povinnosť, ale právo takúto zmluvu podpísať. Ide o princíp zmluvnej voľnosti prijímateľa sociálnej služby a právo voľby - slobodného výberu medzi poskytovateľmi sociálnych služieb. Pokiaľ prijímateľ sociálnej služby neakceptuje predložený návrh zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb a túto s poskytovateľom sociálnej služby neuzatvorí, odmieta sociálnu službu ako celok a stráca nárok na jej poskytovanie. Ide o ustálený výklad v súlade s usmernením Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny SR. V prípade žalovanej bolo vydané rozhodnutie HM SR Bratislava č. MAGS OSV 53640/2010-324309/1336 zo dňa 25.11.2010, právoplatné dňa 10.01.2011, žalobca žalovanej predložil návrhy zmluvy o poskytovaní sociálnych služieb č. 7/2011/P s dodatkami č. 1/2011/P a č. 2/2011/P zo dňa 11.07.2011, doručené žalovanej dňa 18.07.2011, ako aj návrh zmluvy č. 4/2013/P a č. 21/2014/P, pričom tieto boli žalovanou odmietnuté, čím žalovaná stratila právny titul na prijímanie sociálnej služby a v súčasnosti ju prijíma neoprávnene. K tvrdeniu, že žalobca pri výpočte požadovanej úhrady nerespektoval subjektívny limit úhrady podľa ustanovenia § 73 ods. 2 Zákona, citujúc uvedené ustanovenie žalobca uviedol, údaje o požadovanej úhrade a výške príjmu, z ktorých je zrejmé, že ani v jednom mesiaci v rámci žalovaného obdobia požadovaná platba/úhrada za sociálnu službu neprekročila subjektívny limit úhrady podľa § 73 ods. 2 Zákona a to v nasledovnej tabuľke:

obdobie (mes/rok)	požadovaná platba	výška príjmu	životné min. (ŽM)	% zostatok zo ŽM
01.-06./2015	205,73 €	442 €	198,09 €	119,27 %
01.-06./2015	205,73 €	442 €	198,09 €	119,27%
01.-06./2015	205,73 €	444,50 €	198,09 €	120,54%
01.-06./2015	205,73 €	444,50 €	198,09 €	120,54%

K tvrdeniu, že žalobca pri výpočte požadovanej úhrady za sociálnu službu nerespektuje objektívny limit daný ekonomickými oprávnenými nákladmi (EON) podľa ustanovenia § 72 ods. 2 Zákona uviedol, že žalobca nemal vo vykazovaných rokoch príjmy podľa § 72 ods. 2 písm. b) Zákona a k dodržaniu objektívneho limitu žalobca uviedol vykázané údaje EON v nasledovnej tabuľke:

EON	2011	2012	2013	2014	2015	2016
ZpS	525,59 €	531,83 €	533,67 €	520,23 €	573,70 €	723,77 €
DSS	790,58 €	805,51 €	771,28 €	768,46 €	1047,29 €	1067,75 €

Súčasne žalobca predložil porovnanie EON viacerých poskytovateľov sociálnych služieb pod zriaďovateľskou pôsobnosťou Košického, Žilinského a Trnavského samosprávneho kraja za rok 2015, z ktorých vyplýva, že požadovaná úhrada nikdy neprekročila limit daný EON žalobcu a EON žalobcu spadá pod priemer EON vykazovaných poskytovateľmi sociálnych služieb pod zriaďovateľskou pôsobnosťou vyšších územných celkov. Tiež žalobca poukázal, že EON žalobcu bol a je preskúmaný v rade obdobných súdnych konaní na základe identickej argumentácie žalovaných a ani v jednom prípade nebolo identifikované pochybenie alebo nesprávne vykazovanie EON žalobcom a v tejto súvislosti aj na ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov oboch inštancií, svedčiacej správnosti argumentácie žalobcu.

15. Žalovaná v svojom obsiahlom záverečnom vyjadrení k dokazovaniu a právnej stránke veci ešte zhrnula, že výšku úhrady za ubytovanie určenej žalobcom podľa prílohy 8/2014/P nepovažuje za preukázanú a postup výpočtu úhrady za odôvodnený, nakoľko vo VZN nie je uvedené, že konkrétne žalovaná má za ubytovanie v byte obývanom na základe rozhodnutia právneho predchodcu žalobcu zaplatiť konkrétnu sumu a výpočet úhrady určený žalobcom, je zložitým postupom za použitia rôznych koeficientov, indexov a limitov opísaných v právnych normách podzákonného predpisu a predložila vlastný výpočet úhrady za ubytovanie vo výške 163,8 € za 31 dňový mesiac. Namietala, že limit úhrady za ubytovanie podľa § 30 ods. 3 nemožno interpretovať zjednodušene a v rozpore so znením § 30 v spojení s § 34 a § 18 VZN BSK, nakoľko údaj 170 € mesačne nie je limit sadzby určenej za užívanie podlahovej plochy obytnej miestnosti a príslušenstva obytnej miestnosti, ktorý VZN BSK nepozná. Uviedla, že úhrada za jedinú poskytovanú obslužnú činnosť nie je sumou úhrady za poskytovanú sociálnu službu v celom rozsahu obslužných činností. Ak sa prijímateľ sociálnej služby v celoročne pobytovej forme nestavuje u poskytovateľa, patrí mu 50% sumy životného minima pre jednu dospelú osobu na zabezpečenie potravín. Žalobca so súhlasom žalovanej jej podľa § 106 ods. 6 neposkytuje stravovanie, upratovanie, pranie, žehlenie a údržba bielizne a šatstva a ani osobné vybavenie a zabezpečuje si ich

sama, preto vynaložené náklady nesmú znižovať nedotknuteľný zostatok 25 % sumy životného minima a ak sa neposkytuje strava, celý nedotknuteľný zostatok (75 % sumy životného minima). Ďalej žalobkyňa rozvinula právne úvahy o tom, že zrušenie zákona neznamená automatické zrušenie už existujúcich a dokonca konzumovaných právnych nárokov na neurčito, že intertemporálne ustanovenie § 106 ods. 5, 6, 7 Zákona predstavujú nováciu tak, aby získané práva neboli narušené a úvahy o zmluvnej voľnosti, ktorá neznamená bezvýhradnú povinnosť obľáta uzavrieť civilný kontrakt podľa § 106 ods. 6, aby preukázal svoj úmysel zotrvať v zariadení sociálnej služby a ak účastník kontraktu spĺňajúci podmienku § 106 ods. 5 a prejavujúci záujem prijímať sociálnu službu najmä zotrvaním a pravidelným mesačným platením úhrady vo výške ako bola naposledy stanovená podľa zákona účinného do 31.12.2008, je poskytovateľ povinný riešiť nežiaduci právny stav určovacou žalobou, či medzi účastníkmi obojstranný záväzkový právny vzťah je alebo nie je, resp. o privolenie súdu s nahradením prejavu vôle. Žalobca preto koná protiprávne, keď si uplatňuje nároky titulom vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko obchádza svoju zákonnú povinnosť podľa § 106 ods. 7 Zákona, nakoľko poskytovateľ má stanovenú povinnosť uzatvoriť s osobou spĺňajúcou podmienku § 106 ods. 5 Zákona, zmluvu o poskytovaní sociálnej služby. Žalovaná ďalej rozpisala výdavky, ktoré vynakladá z vlastných prostriedkov na činnosti obsiahnuté v sociálnej službe podľa § 35 Zákona, ktoré jej žalobca neposkytuje (bývanie, strava a spoločensky dôstojný život). Uviedla, že zákon jej minimálny príjem pre úhradu sociálnej služby v oboch rokoch ohraničuje sumou 354,3 euro a na ostatné nevyhnutné potreby jej v r. 2016 ostalo 87,7 € a v r. 2017 ostalo 90,2 € na mesiac. Okrem úhrady požadovanej žalobcom platí za spotrebu energií v byte, doplatky zdravotnej starostlivosti a používa vlastné vybavenie a nábytok, ktoré údržbu platí tiež z vlastných zdrojov. a v tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na publikáciu „Výdavky a príjmy súkromných domácností v SR v r.2013“ s podrobnou analýzou výdavkov jednočlennej domácnosti dôchodcu, vydanú v auguste 2014 Štatistickým úradom SR, a konkrétne sumy priemerných mesačných výdavkov uvedených v publikácii. Podľa žalovanej žalobca manipuluje s ekonomickými údajmi a to v rozpore so Zákomom a subsidiárne pôsobiacimi právnymi predpismi ohľadom súladu vyčíslenia EON pre činnosti v rozsahu podľa § 6 až § 17 v spojení § 74 ods. 5, pričom žalobkyňa v tejto súvislosti žalobcom citovaný názor odvolacieho súdu vo veci sp. zn. 9Co460/2015-392 z 26.10.2017 (bod 53.) namietala ako arbitrárny, neodôvodnený a obsahujúci nesporný právny nezmysel pri aplikácii § 61 ods. 2, negujúci zmysel ochrany príjmu prijímateľa sociálnej služby podľa § 72 ods. 2 a ods. 5 a zisťovania významné pre neverejných poskytovateľov podľa § 77 Zákona. Namietala, že odkazy na iné rozhodnutia v obdobných veciach (medzi verejným poskytovateľom sociálnej služby a prijímateľmi) sú ustálenou judikatúrou, pretože buď ide o ešte neprávoplatné rozsudky alebo v troch prípadoch právoplatné rozhodnutia jedného súdu prvej inštancie, potvrdené odvolacím súdom s odvolaním sa na zamietnutie žaloby v jednom prípade žaloby žalobcu z rovnakého titulu rozsudkom sp. zn.15C 182/2013-157 zo dňa 10.06.2016 o ktorom odvolací súd doposiaľ nerozhodol a ktoré žalobkyňa považuje pre prípadné dovolanie za kľúčové. Žalobkyňa ďalej namietala ako neadekvátne porovnávanie EON iných poskytovateľov, keď podľa žalovanej neposkytujú sociálnu službu § 35 za podmienok ako ich poskytoval právny predchodca žalobcu v bytovom dome, v rozsahu ubytovania v jednoizbovom malometrážnom byte s kuchynkou a podľa voľby klienta prípadne s poskytovaním jedného hlavného vareného jedla, nakoľko žalobca uplatneným výpočtom EON v podstate žiada, aby na náklady sociálnej služby s vyššími výdavkami v inom zariadení (ZpS Podbrezová 28), prispievali aj prijímatelia služby v ZpS Pri vinohradoch namiesto zriaďovateľa. Namietala, že vo všetkých spomínaných obdobných konaniach súd odmietnutím dokazovania o tvrdeniach žalobcu porušil zásady kontradiktórnosti, materiálnej pravdy a rovnosti účastníkov a to, že žalobca odmieta niesť dôkazné bremeno a navádza súd, aby považoval jeho konanie za súladné so Zákomom a ostatnými všeobecne záväznými predpismi právneho poriadku SR a vyzýva súd aby s odkazom na takto dosiahnuté rozsudky porušoval ústavný princíp súdnej ochrany. Na základe toho žalovaná navrhovala dokazovať všetky tvrdenia žalobcu ohľadom straty práva na poskytovanie sociálnej služby z dôvodu, že odmietla prijať predložený návrh kontraktu, ktorý Zákomom prezumuje a určuje jeho podstatné náležitosti, o výške bezdôvodného obohatenia a to, na koho úkor obohatenie získala.

16. Podľa § 106 ods. 5 prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní / živnostenský zákon / v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje právne vzťahy pri poskytovaní sociálnych služieb, financovanie sociálnych služieb a dohľad nad poskytovaním sociálnych služieb, fyzická osoba, ktorej sa na základe rozhodnutia o poskytovaní sociálnej služby, alebo fyzická osoba, ktorej sa na základe zmluvy o poskytovaní sociálnej služby poskytuje starostlivosť v zariadení sociálnych služieb podľa zákona účinného do 31. decembra 2008, alebo ktorá je na základe rozhodnutia zaradená do poradovníka čakaťelov na poskytovanie starostlivosti v zariadení sociálnych služieb podľa zákona

účinného do 31. decembra 2008, sa považuje za odkázanú na túto sociálnu službu v rozsahu, ktorý zodpovedá minimálne požadovanému stupňu odkázanosti na poskytovanie sociálnej služby v tomto zariadení podľa zákona účinného od 1. januára 2009 do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti na sociálnu službu v tomto zariadení podľa zákona účinného od 1. januára 2009, najdlhšie do 31. decembra 2011.

17. Podľa § 106 ods. 6 cit. zákona, poskytovateľ sociálnej služby, ktorý do 31. decembra 2008 poskytoval starostlivosť v zariadení sociálnych služieb s celoročným pobytom fyzickej osobe, ktorá po 31. decembri 2008 nie je odkázaná na túto starostlivosť na základe právoplatného rozhodnutia podľa zákona účinného od 1. januára 2009, je povinný tejto fyzickej osobe naďalej poskytovať sociálnu službu podľa zákona účinného od 1. januára 2009.

18. Podľa § 106 ods. 7 cit. zákona, sociálne služby, ktoré sa fyzickej osobe poskytovali k 31. decembru 2008, sa po tomto dni poskytujú podľa zákona účinného do 31. decembra 2008 do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu a uzatvorenia zmluvy o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 1. januára 2009. Poskytovateľ sociálnej služby je povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa zákona účinného od 1. januára 2009 po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu.

19. Podľa § 72 ods. 2 cit. zákona, verejný poskytovateľ sociálnej služby určuje sumu úhrady za sociálnu službu, spôsob jej určenia a platenia úhrady zmluvou podľa § 74 v súlade so všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku, najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov znížených o príjem z finančného príspevku na financovanie sociálnej služby v zariadení podľa § 71 ods. 6 a príjem z úhrady ekonomicky oprávnených nákladov spojených s poskytovaním sociálnej služby podľa § 71 ods. 7.

20. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

23. Podľa § 559 Občianskeho zákonníka splnením dlh zanikne. Dlh musí byť splnený riadne a včas.

24. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

25. Podľa § 564 Občianskeho zákonníka, ak je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka, určí ho na návrh veriteľa súd podľa okolností prípadu tak, aby to bolo v súlade s dobrými mravmi.

26. Podľa § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

27. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

28. V súvislosti so zmenami v právnom stave v oblasti poskytovania sociálnych služieb, došlo s účinnosťou od 01.01.2009 okrem iného k zavedeniu novej podmienky poskytovania sociálnych služieb v zariadení pre seniorov a to, že fyzická osoba môže byť prijatá do zariadenia ak dovŕšila dôchodkový vek a je odkázaná na pomoc inej fyzickej osoby a zároveň jej stupeň odkázanosti je najmenej IV. podľa prílohy č. 3 zákona č. 448/2008 Z.z. o sociálnych službách (ďalej len „Zákona“). Z dôvodu ochrany práv osôb, ktorým boli sociálne služby poskytované podľa predchádzajúcej právnej úpravy,

v zmysle prechodných ustanovení bol poskytovateľ povinný začať z vlastnej iniciatívy konanie vo veci odkázanosti takejto fyzickej osoby a zároveň aj v prípade, že takáto osoba nedosahuje stupeň odkázanosti (IV. - VI.), je jej poskytovateľ povinný naďalej poskytovať sociálnu službu podľa Zákona úč. od 01.01.2009, podľa ktorého sa poskytuje sociálna služba výlučne na základe zmluvy (§ 74 ods. 1). Z dôvodovej správy k prechodným ustanoveniam zákona č. 448/2008 Z. z. je zrejmé, že zákon zabezpečuje kontinuitu poskytovania sociálnych služieb seniorov tým, že seniori, ktorí prijímali sociálnu službu pred 01.01.2009 sa považujú za odkázaných minimálne v takom stupni, aká je potrebná na poskytovanie sociálnej služby v zariadení pre seniorov (tzv. fikcia odkázanosti). Zároveň umožňuje seniorom uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnych služieb uložením povinnosti poskytovateľovi uzavrieť zmluvu a poskytovanie sociálnej služby bez zmluvy časovo obmedzuje do právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti, na preklenutie tohto obdobia. Pokiaľ sa však senior zmluvu rozhodne neuzatvorí napriek splneniu návrhovej povinnosti poskytovateľa a zároveň naďalej prijíma sociálnu službu je povinný uhrádzať za tieto služby platby podľa § 74 v spojení § 72 ods. 2 tohto zákona a v súlade so všeobecne záväzným nariadením (VZN) obce alebo vyššieho územného celku, najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov (EON).

29. V danej veci mal súd z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca - Domov sociálnych služieb a zariadení pre seniorov Rača (DSS a ZpS Rača), poskytuje sociálne služby osobám v nepriaznivej sociálnej situácii z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia, nepriaznivého zdravotného stavu alebo z dôvodu dovŕšenia dôchodkového veku. Bol zriadený Zriaďovacou listinou vydanou Bratislavským samosprávnym krajom dňa 22.06.2009 pod č. 012/2009 na dobu neurčitú, ako rozpočtová organizácia Bratislavského samosprávneho kraja. Žalobca je subjektom, ktorý poskytuje celoročnou pobytovou formou dva druhy sociálnych služieb, a to (i) domov sociálnych služieb a (ii) zariadenie pre seniorov, na troch miestach v Bratislave, konkrétne: H. K. Č.. XX, H. R. Č.. XXX a J. Č.. XX. V mieste poskytovania sociálnej služby H. XX sú poskytované oba dva druhy sociálnej služby, v mieste poskytovania sociálnej služby H. R. XXX, je iba zariadenie pre seniorov a v mieste poskytovania sociálnej služby J. XX, je iba domov sociálnych služieb. Z Centrálného registra poskytovateľov sociálnych služieb, zverejneného MPSVaR SR na základe podkladov zaslaných z vyšších územných celkov vyplýva, že ide o samostatné zariadenie poskytujúce daný druh sociálnej služby (poskytovateľa), tzn. jedného poskytovateľa poskytujúceho sociálnu službu v rôznych budovách.

30. Žalovaná bola na základe rozhodnutia Sociálneho centra pre poskytovanie služieb sociálnej starostlivosti č. J.-XXX/XX zo dňa 23.03.1994, právoplatného dňa 08.04.1994, prijatá dňom 19.04.1994 na dobu neurčitú do Sociálneho centra (Domova dôchodcov Rača), Pri Vinohradoch 267, bytu č. XXX, kde je ubytovaná doposiaľ. Podľa rozhodnutia Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. E. Z. XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXXX zo dňa 25.11.2010, právoplatného dňa 10.01.2011, sa žalovaná považuje za fyzickú osobu odkázanú na sociálnu službu v zariadení pre seniorov podľa § 35 a prílohy č. 3 a prílohy č. 4 k zákonu o sociálnych službách s odkázanosťou na pomoc inej fyzickej osoby II. stupňa, na základe dosiahnutia 85 bodov a určenia priemerného rozsahu odkázanosti 2-4 hod./deň a 60-120 hod./mesiac. Tým bol v prípade žalovanej naplnený predpoklad v zmysle § 106 ods. 6 Zákona aj naďalej poskytovať sociálnu službu podľa zákona účinného od 01.01.2009 a zároveň vznikla žalobcovi po právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti, povinnosť podľa § 106 ods. 7 druhá veta, uzatvoriť so žalovanou zmluvu podľa § 74 ods. 1 Zákona. V súvislosti so zmenou právnej úpravy účinnej od 01.01.2009, zákonom č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách, prijímatelia sociálnej služby sú povinní platiť úhradu za sociálnu službu určenú poskytovateľom sociálnej služby (§ 72 ods. 1). Podľa § 74 v spojení § 72 ods. 2 tohto zákona, určuje verejný poskytovateľ sociálnej služby sumu úhrady za sociálnu službu, spôsob jej určenia a platenia úhrady zmluvou a to v súlade so všeobecne záväzným nariadením (VZN) obce alebo vyššieho územného celku, najviac vo výške ekonomicky oprávnených nákladov (EON).

31. Ekonomicky oprávnené náklady sú definované v § 72 ods. 5 Zákona a sú tvorené nákladmi na hmotné a personálne zabezpečenie poskytovania sociálnej služby a zisťujú vo vzťahu ku konkrétnemu druhu poskytovanej sociálnej služby (§ 71 ods. 1 písm. c/ Zákona). Ich výška je dôležitá pre určenie výšky úhrady prijímateľa sociálnej služby, nakoľko tá je objektívne limitovaná výškou EON na poskytovanie danej sociálnej služby, čo znamená, že výška úhrady tieto náklady nemôže presiahnuť. Ekonomicky oprávnené náklady konkrétného poskytovateľa (EON) vychádzajú z ekonomicky oprávnených nákladov daného druhu poskytovanej sociálnej služby. Nie je pritom podstatné, ako namietala žalovaná to, či poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby na viacerých miestach, nakoľko viaceré činnosti

spojené s poskytovaním danej sociálnej služby zabezpečuje spoločne pre všetky miesta, na ktorých zapísaný druh sociálnej služby poskytuje (napr. administratívne činnosti, príprava stravy, rôzne obslužného činnosti, mzdové záležitosti, školenie zamestnancov a pod.). Preto do výpočtu EON pre poskytovaný druh sociálnej služby na jednom mieste, je potrebné zahrnúť všetky náklady, ktoré vznikli na danú sociálnu službu v oboch miestach. V opačnom prípade, by niektoré z miest, na ktorom sa nezabezpečujú spoločné činnosti priamo, vykazovalo EON nezodpovedajúce reálnym nákladom danej sociálnej služby, ale nižšie ako v skutočnosti sú.

32. Preto súd považoval za nedôvodné námietky žalovanej ohľadom žalobcom vykazovanej výšky EON na poskytovanie sociálnych služieb, z ktorých pri výpočte žalobca vychádzal a ktoré žalovaná považovala v súvislosti s poskytovanou sociálnou službou - ubytovanie, v zariadení pre seniorov za nadhodnotené. Tvrdenie žalovanej, že EON by sa mali počítať iba vo vzťahu k určitej prevádzke žalobcu a iba na konkrétnu poskytovanú sociálnu službu, nemá oporu v zákone a takýto spôsob určovania EON nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. V zmysle § 61 ods. 2 Zákona možno zriadenia, v ktorých sú poskytované sociálne služby, účelne a vhodne zlučovať, tzn. aj zariadenie pre seniorov a domov sociálnych služieb a v takom prípade dochádza k zabezpečeniu niektorých činností a nákladov spoločne pre všetky miesta, v ktorom jeden poskytovateľ poskytuje daný druh sociálnej služby.

33. V zmysle citovaných ustanovení zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách, bol žalobca ako poskytovateľ sociálnej služby povinný uzatvoriť zmluvu o poskytovaní sociálnej služby po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti fyzickej osoby na sociálnu službu v zmysle § 106 ods. 7 tohto zákona. Žalobca - poskytovateľ sociálnej služby si svoju zákonnú povinnosť splnil a predložil žalovanej viaceré návrhy - zmluva č. 7/2011/P s návrhom dodatkov č. 1/2011/P a č. 2/2011/P zo dňa 11.07.2011, doručené žalovanej dňa 18.07.2011, ako aj návrh zmluvy č. 4/2013/P a č. 21/2014/P, pričom návrhy neakceptovala a všetky boli žalovanou odmietnuté. Napriek tomu, bol žalobca ako poskytovateľ sociálnej služby aj naďalej povinný žalovanej poskytovať sociálnu službu (§ 106 ods. 6 prechodných a záverečných ustanovení zákona č. 448/2008 Z. z.). Ako bolo uvedené, žalobca je poskytovateľ sociálnej služby podľa § 35 (zariadenie pre seniorov) a § 38 (domov sociálnych služieb) v zmysle zákona č. 448/2008 Z. z. o sociálnych službách účinného ho od 01.01.2009 a predtým pôsobil podľa predchádzajúcej právnej úpravy (zák. č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci), ako Sociálne centrum - penzión pre dôchodcov, do ktorého bola žalovaná prijatá na základe rozhodnutia o poskytovaní celoročnej starostlivosti č. J.-XXX/XX zo dňa 23.03.1994 (právoplatné dňa 08.04.1994). Uvedené rozhodnutie je právnym titulom, na základe ktorého žalovaná poberala od žalobcu sociálnu službu do prijatia novej právnej úpravy, resp. podľa ktorej do dňa uzatvorenia zmluvy podľa 74 ods. 1 Zákona.

34. Z osobnej karty klienta za rok 2015 a 2016 (čl. 20, 21) vyplývalo, že v rozhodnom (žalovanom období), žalovaná uhrádzala za bývanie a iné služby mesačne sumu 143,01 euro (v auguste a októbri 2015 uhradila 286,02 € spolu aj za predchádzajúce mesiace, kedy neuhradila žiadnu sumu), z mesačného príjmu žalovanej 442 euro v roku 2015 a 444,50 euro v roku 2016. V danom období predpísaná výška úhrady za prijaté služby bola určená vo výške 205,73 euro. Nedoplatok na úhradách predstavoval rozdiel 62,72 euro mesačne; tzn. za žalované obdobie 01.01.2015 do 31.08.2016 spolu sumu 1.254,40.

35. Žalobca za rozhodné obdobie vykázal EON na „zariadenie pre seniorov“, v ktorom prijímala žalovaná sociálnu službu vo výške 573,70 eur za rok 2015 a 723,77 eur za rok 2016. Výška úhrady za sociálnu službu, ktorú mala žalovaná za prijatú službu povinnosť uhradiť dosiahla maximálne sumu 205,73 euro.

36. S poukazom uvedené závery a na citované ustanovenia súd dospel k záveru, že žalovanej dňom právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti č. E. Z. XXXXX/XXXX-XXXXXX/XXXX zo dňa 25.11.2010, tzn. dňa 10.01.2011, zanikol pôvodný právny titul na poberanie predmetnej sociálnej služby z dôvodu, že napriek tomu, že žalobca si zákonnú povinnosť splnil a návrh zmluvy žalovanej predložil, žalovaná ho neakceptovala a zmluvu o poskytovaní sociálnej služby so žalobcom neuzavrela, i keď je podľa zákona č. 448/2008 Z. z. jediným právnym titulom na poskytovanie sociálnej služby práve zmluva. Žalovaná síce deklarovala vôľu zotrvať v zariadení žalobcu a naďalej prijímať sociálnu službu v tom rozsahu, ako ju doposiaľ poberá na základe predchádzajúceho rozhodnutia, avšak bez uzatvorenia zmluvy podľa podmienok poskytovateľa v medziach zákona, je ďalšie poberanie sociálnej služby žalovanou bez právneho dôvodu. Námietky žalovanej v tejto súvislosti, týkajúce sa najmä správnosti výpočtu EON žalobcu, ktoré určujú maximálnu hranicu úhrady ako dôvod neuzavretia zmluvy so žalobcom, považoval súd za nedôvodné. Žalobca dostatočným spôsobom preukázal výšku EON aj s ohľadom na predložené

listiny - ekonomicky oprávnené náklady vykázané inými zariadeniami v rámci Slovenska pre daný druh sociálnej služby - zariadenie pre seniorov, pričom výšku úhrady za poskytovanú službu stanovil žalobca s prihliadnutím aj na limity vymedzené ustanovením § 73 ods. 2 Zákona. Z osobnej karty žalovanej vyplývalo, že žalovaná uhradila za poskytnuté sociálne služby mesačne sumu 143,01 euro, pričom výška úhrady vypočítaná podľa Všeobecne záväzného nariadenia Bratislavského samosprávneho kraja č. 31/2009 mala byť za 01/2015 až 08/2016 suma 205,73 €. Žalobca uplatňuje rozdiel medzi skutočnými úhradami žalovanej a výškou predpísaných úhrad podľa VZN BSK č. 31/2009 za stavu, že žalovaná prijíma sociálnu službu bez právneho titulu a suma bezdôvodného obohatenia je daná výškou úhrady akú platia seniori v danom zariadení podľa všeobecne záväzného nariadenia, po odrátaní toho, čo v skutočnosti žalovaná zaplatila žalobcovi. Rozdiel za obdobie od 01.01.2015 do 31.08.2016 predstavuje sumu 1.254,40 euro. Nakoľko žalovaná neuzatvorila so žalobcom zmluvu o poskytovaní sociálnej služby, napriek tomu že ju naďalej prijímala, je výška bezdôvodného obohatenia u žalovanej odôvodnená a daná rozdielom medzi určenou výškou úhrady ktorá vychádza z ustanovenia § 72 ods. 2 Zákona a platbami žalovanej v spornom období. Ku dňu podania žaloby žalobca so žalovanou takúto zmluvu o poskytovaní sociálnej služby podľa § 74 Zákona neuzatvorili, napriek tomu, že jej písomný návrh žalobca žalovanej opakovane predložil. Za takéhoto právneho a faktického stavu, keď písomný návrh zmluvy žalobcu žalovaná neakceptovala, možno kvalifikovať prijímanie sociálnej služby žalovanou odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o odkázanosti, za získanie prospechu (služby) bez právneho dôvodu (titulu). Vzhľadom k tomu, že žalovaná platí mesačne žalobcovi sumu, akú platila pred právoplatnosťou rozhodnutia o odkázanosti, pričom verejný poskytovateľ sociálnej služby určuje sumu úhrady, spôsob jej určenia a platenia v súlade so všeobecne záväzným nariadením obce alebo vyššieho územného celku a z ekonomicky oprávnených nákladov (§ 74 Zákona), ktoré sú reálne vyššie, porovnaním skutočných mesačných platieb žalovanej za žalobcom poskytovanú sociálnu službu s úhradou, ktorú ba mala žalovaná hradieť v zmysle zmluvy, tzn. podľa § 72 ods. 2 Zákona a VZN BSK 31/2009 v znení neskorších predpisov, došlo na úkor žalobcu k bezdôvodnému obohateniu žalovanej.

37. Nakoľko si žalovaná nesplnila svoj záväzok vydať bezdôvodné obohatenie riadne a včas, dostala sa s jeho splnením do omeškania a vznikla jej povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 5,00 % ročne z dlžnej istiny, v zmysle ustanovenia § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššie ako bola základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania), tzn. ku dňu 14.10.2016 nasledujúcim po dátume splatnosti podľa výzvy zo dňa 03.10.2016 (čl. 33) na zaplatenie úhrady, doručená žalovanej dňa 12.10.2016 (čl. 34).

38. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

39. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

40. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal voči v konaní neúspešnej žalovanej, náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorému rozhodnutiu smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.